

Bajtársak

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 8:23-27; 20:20-28; Márk 3:14; 4:35-41; 9:33-37; Lukács 5:6-8, 11

„Ekkor így szóltak egymáshoz: Hát nem gerjedezett-e a szívünk, amikor beszél velünk az úton, és magyarázta az Írásokat” (Lk 24:32, ÚRK)?

Szolgálatának legkorábbi napjaitól kezdve Jézus nem egyedül dolgozott. Kiválasztott embereket, hogy kivegyék a részüket a prédikálásból, a tanításból és a szolgálatból. A négy evangélium fókuszpontjában ugyan elsősorban Jézus élete, halála és feltámadása áll, de többnyire a tanítványokkal, a Jézushoz legközelebb állókkal összefüggésben.

Miközben zajlott a nagy küzdelem Jézus körül, láthatjuk, hogy a tanítványok körül is dúlt. Egészen a keserű végig, amikor Jézus felkiáltott: „Elvégeztetett!”, Sátán képtelen volt elérni, hogy a Megváltó megbotojjon és essen. Krisztus követői azonban sokkal könnyebb prédának bizonyultak. Jellemhibáik bevezető utat kínáltak számára, amelyet az ellenség sietve ki is használt.

Büszkeség, kétely, makacosság, önnön fontosságuk tudata, kicsinyesség – bármi is volt az adott hiba, utat nyitott Sátánnak. Problémájuk felét pedig az okozta, hogy ragaszkodtak a saját elképzeléseikhez azzal kapcsolatban, aminek szerintük történni kellett, és nem figyeltek arra, amit Jézus mondott a bekövetkezendő eseményekről.

Sok mindent kellett megtanulniuk, még hozzá a nehezebb úton! Kétség nem fér hozzá, hogy mi is ebben a cipőben járunk.

PÉTER ELHÍVÁSA

Tekintettel a nagy küzdelem kockán forgó, óriási horderejű kérdésére, különösen érdekes, hogy szolgálata során Jézus hajlandó volt emberek segítségét felhasználni, olyan gyarlókétként, mint akiket kiválasztott. Különben is, gondolva a bűnös emberiség állapotára, bárkit választ, nem lett volna erkölcsi hiba nélkül.

Jézus a Galileai-tenger északi partján járt, és az emberek tömegei követték. Észrevett két halászhajót és a tulajdonosaikat, akik a sikertelen halászattal töltött éjszaka után rendezgették dolgaikat. Már ismerték Jézust, hiszen tanított a zsinagógájukban, ahol mindenkit lenyűgözött a szavaival (Lk 4:31-32). A jelenlévők ámulatára ördögöt is űzött egy emberből (33-36. versek). Látták azt is, amikor Péter házában meggyógyította a férfi anyósát (38. és 39. vers), majd aznap este még sok más beteget is (40. és 41. vers). Nem is csoda, hogy a tömeg követte a partra. Jézus belépett Péter csónakjába, majd megkérte, lökje egy kicsit beljebb a parttól, hogy mindenki láthassa, és onnan szólt az emberekhez (Lk 5:3). Amikor befejezte a tanítást, szólt Péternek, hogy vesse a mély vízbe az éppen megtisztított hálóját. Péter valószínűleg azt gondolta, hogy ezzel úgysem mennek semmire, de Jézus iránti tiszteletből mégis megtette, amit kért.

Mit tudhatunk meg Péterről abból, ahogy a csodára reagált (Lk 5:6-8)? Mit árul el ez a jelenet arról, hogy miért választotta ki őt Jézus a nyilvánvaló hibái ellenére is?

Péter reakciója figyelemreméltó. Talán párhuzamba állítható azzal az esettel, amikor Jákób az angyallal küzdve rádöbbsent Isten jelenlétére, és saját méltatlanságának lehengerlő érzése lett úrrá rajta (1Móz 32:24-30). Egy azonban világos. Péter azért eszmélt rá bűnösségére, mert világossá vált előtte, hogy az Úr van ott. Péter nyílt bűnvallása éles ellentétben állt például néhány vallási vezető reakciójával, akik Jézust nevezték bűnösnek (Jn 9:24) ahelyett, hogy elismerték volna előtte saját bűnösségüket.

Lk 5:11 versében az áll, hogy „*otthagytak mindent*” (ÚRK) és követték Jézust. Vagyis amikor a hálójuk annyira tele voltak, hogy már szakadoztak, ezek a férfiak mindent hátrahagyva követték Jézust. Mi a tanulság ebből számunkra?

„VELE LEGYENEK”

Amikor a Galileai-tenger partján Jézus elhívta első tanítványait, ők már tapasztalták a gonosz erői feletti hatalmát. Látták, amint parancsolt a démonoknak (Lk 4:34-36), meggyógyított betegeket (38-41. versek), uralta a természet erőt (Lk 5:4-6), rámutatott a bűnre, majd megnyugtatta Pétert, hogy nem kell félnie (10. vers).

Bizonyos idővel később, miután az egész éjszakát végigimádkozta (Lk 6:12), Jézus összehívta a követőit (tanítványait), és a nagyobb csoportból kiválasztott tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett (13. vers; a görög *apostolos* szó jelentése: „kiküldeni”). Ám mielőtt kiküldte volna őket, egy bizonyos időt velük töltött és tanította őket (Lk 9:1-5). Részleteiben hasonló dolgokat mondott nekik, mint valamivel később a hetven tanítvány csoportjának (Lk 10:1-16).

Mit akart Jézus tenni, mielőtt kiküldte volna a tanítványait magukban (Mk 3:14)? Milyen fontos üzenetet találunk ebben, ami mindannyiunkra vonatkozik?

Mai tanítványokkal hányszor előfordul, hogy nagyobb buzgalommal sietnek Jézusért tevékenykedni, mint hogy nála időznének! Viszont az az egyszerű valóság, hogy amikor nagy hamar kimegyünk a misszióparancsot teljesíteni, az elintézendőkre vonatkozó saját listánkkal, elmegyünk a világ Megváltója mellett, és önmagunkkal akarjuk helyettesíteni Őt. Nagyon könnyen kialakul az emberben a „Messiás-komplexus”, amikor azt képzeljük: ránk nehezedik a világ megváltásának a terhe, és megfeledkezünk arról, hogy csakis Jézus az Üdvözítő!

Nem kell a valóságtól elrugaszkodottnak lenni ahhoz, hogy kimondjuk: a kereszténység történelmének igen nagy részét meggyalázták emberek, akik Jézus nevére hivatkoztak, csak hogy nem töltötték időt a lábánál, nem ismerték meg Őt és Jézus nem változtatta meg a szívüket. Sem a világnak, sem az egyháznak nincs szüksége olyanokra, akik Krisztus nevében futkosnak ide-oda, de nem voltak „vele”! A nagy küzdelemben mindig is az volt Sátán egyik legeredményesebb fortélyja, hogy képes volt a hatalma alá vonni olyanokat, akik Krisztus nevére hivatkoztak, majd felhasználta őket e név megszegényítésére. Jézus éppen ezért akarta, hogy a tanítványok vele legyenek és tanuljanak tőle, még mielőtt kiküldené őket.

Mit jelent „Jézussal lenni” ma, amikor fizikailag, testben nincs itt a földön? Hogyan tudjuk ápolni vele a közösséget a gyakorlatban?

JÉZUS HATALMA A TERMÉSZET ERŐI FELETT

Hogyan mutatkozik meg a nagy küzdelem valósága a Mt 8:23-27, Mk 4:35-41 és Lk 8:22-25 szakaszaiban leírt esetben?

Nem tudjuk pontosan, milyen mértékig képes Sátán hatni a természet világára, ám a Szentírás annyit azért felfed, hogy hatása jelen van, mint ahogy Jób történetében is volt (lásd Jób 1:18-19). Ellen White elmondja: „Sátán még most is arra törekszik, hogy a lehető legtöbb ember sorsát megpecsételje a vízi és szárazföldi katasztrófákkal” (*Heavenly Places*. 348. o.). Ez is érzékelteti, hogy van bizonyos hatalma e területen. Az biztos, hogy a katasztrófák látszólag végtelen sorában a nagy küzdelem valósága bontakozik ki a földön.

Ebben a bizonyos történetben, az egész napos, hosszú tanítás után Jézus felvetette, hogy az apostolokkal együtt menjenek át a túlsó partra, ahol kevesebb ember élt. Mikor az út egy részét már megtették, hirtelen heves vihar tört rájuk, a hullámok becsaptak a hajóba (Mk 4:37). Jézus teljesen kimerülve aludt a hajó farában, és látszólag tudomása sem volt az eseményekről. A tanítványok minden erejüket megfeszítve küzdöttek a viharral, és talán csak később vették észre, hogy alszik.

Amikor először kiáltottak neki, Jézus nem válaszolt. Nem kezdett prédikálni, magyarázatot adva akkori nehéz helyzetükre, és nem is tanácsolta, hogy a tanítványok mivel kerekedhetnének felül az adott helyzeten. Egyszerűen felállt, kinyújtotta a kezét és ráparancsolt a szélre meg a hullámokra, hogy nyugodjanak le, csendesedjenek el, mintha csak rakoncátlan gyerekekhez szólna.

A tanítványok ámulatba estek. „*Ekkor nagy félelem fogta el őket, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda ez, hogy a szél is, és a tenger is engedelmeskedik neki*” (Mk 4:41)?

Sok itt a tanulság. E történet felvillantja Jézus hatalmának nagyságát, de azt is kifejezi, hogy történjék bármi, bízunk kell benne.

Láthatjuk az Úr valós erejét még a természet felett is, viszont egy esetben nem érvényesíti hatalmát kényszerítő erővel: az akaratunk felett. Ezek szerint milyen nagy körültekintéssel kell bánnunk a szabad akarat szent ajándékával? Tudjuk, hogy valóságos a nagy küzdelem. Miért késztessem még nagyobb óvatosságra ez a gondolat?

KI A NAGYOBB?

Milyen tanulságra világított rá Jézus Mk 9:33-37 szakaszában? Mi ennek a résznek az üzenete azok számára, akik magukat Jézus követőinek vallják (lásd még Mt 18:3-5)?

A tanítványok közötti vita nyilván a jövőre vonatkozó nézeteikből fakadt. Úgy gondolták, hogy Jézus megszabadítja Izraelt a rómaiaktól, helyreállítja a dávidi királyságot és új királyként uralkodik majd olyan dicsőségben, mint amit a nép Salamon király idején tapasztalt. Arra számítottak, hogy ha ez bekövetkezik, Krisztus legszűkebb körének tagjaiként előkelő és fontos szerephez jutnak az újonnan helyreállított királyságban. Csakhogy még ez sem volt elég: azt is tudni akarták, hogy közülük ki lesz a „legnagyobb” az országban. Vajon mi más húzódohatott meg a háttérben, mint Lucifer sugallata (lásd Ézs 14:14)?

Hogyan válaszolt Jézus a Mt 20:20-28 verseiben elhangzó kérdésre? Mi volt a lényege a szavainak?

Talán az a leginkább kiábrándító e szájalmas jelenetben, hogy mikor történt. Éppen Jeruzsálem felé tartottak, ahol majd Jézust keresztre feszítik. Akkor magyarázta el tanítványainak, hogy el fogják árulni, halálra ítélik, kigúnyolják, megostorozzák, azután a keresztre szegezik, de harmadnapon feltámad (Mt 20:18-19). Rőgtön amint ezt elmondta, ismét felvetődött a *ki a nagyobb* kérdése. Még csak meg sem hallották, amit Jézus mondott! Világos, hogy oda sem figyeltek. Annyira lekötötte őket a saját szűkagyú ambíciójuk, hogy nem is fogták fel, milyen hatalmas jelentőségű dolgok forognak kockán. A soha el nem jövő földi birodalom hamis elméleteire koncentráltak, miközben elmentek amellett, amit Jézus mondott a közelgő halála által nekik felkínált örök országról.

Könnyű azt gondolni, hogy milyen rövidlátók és kicsinyesek voltak a tanítványok. Most viszont inkább nézzünk önmagunkra és tegyük fel a kérdést: „A rövidlátás és kicsinyesség milyen formáitól kell megtisztítanom a saját lelkemet?”

február 18.

AZ EMMAUSI ÚTON

A harmadik nap volt Jézus halála után. A követőit még mindig szinte lebénította a sokkhatás. Azt képzelték, hogy a Mester majd megsemmisíti a rómaiakat, de úgy tűnt, inkább a rómaiak pusztították el Őt.

A keresztre feszítés után sok tanítvány gyűlt az apostolok köré. Közülük nők egy csoportja vasárnap kora hajnalban elindult a sírhoz. Lukács hármukat meg is nevezi, de mások is voltak velük, akik Galileából jöttek el Jézussal (Lk 23:55; 24:1, 10). Az üres sírt látva visszatértek, hogy beszámoljanak „a tizenegynek és a többieknek” (Lk 24:9, ÚRK). Elmondták, hogy két fényes öltözetű férfit láttak a sírnál.

Lukács leírja, hogy azon a vasárnap délutánon Jézus két követője gyalogszerrel indult a két-három órás útra Jeruzsálemből emmausi otthona felé (Lk 24:13). Annyira belemélyedtek a hétfégi események tárgyalásába, hogy fel sem figyeltek az idegenre, aki tőlük nem messze haladt. Talán egyáltalán nem vették volna észre, ha nem kapcsolódik be a beszélgetésükbe, és meg nem kérdezi tőlük, hogy miért olyan szomorúak (17. vers).

Ettől a kérdéstől egészen tűzbe jött Kleofás, az egyik tanítvány. Fel nem tudta fogni, hogyan lehet valaki annyira tudatlan a történetekkel kapcsolatban, mint ez az Idegen. „Azt kérdezte tőlük: Mi történt” (19. vers)?

Mit mondtak a férfiak, amiből kitudt, hogy mennyire nem értik az eseményeket (Lk 24:19-35)? Hogyan magyarázta el nekik Jézus az igazságot?

Figyeljük meg, hogy Jézusnál a hangsúly teljes egészében a Szentíráson volt. Az Íráshoz folyamodott Sátánnal való küzdelmében, a pusztában, és itt is az Igéhez fordult, hogy visszaszorítsa a két férfit övező sötétséget. Csak miután megalapozta őket az önmagára és küldetésére vonatkozó bibliai tanításban, akkor adott nekik két erőteljes tapasztalatot a bibliai tanítások alátámasztására. Előbb felfedte magát előtűk, bemutatta, hogy valóban feltámadt a halálból, majd pedig „eltűnt előlük” (31. vers). A Jézus engesztelő haláláról szóló kristálytisza bibliaóra, majd pedig az azt követő, elementáris erővel ható tapasztalatok nyomán a két férfinak elegendő oka lett a hitre.

Itt is azt látjuk, mint ahogy az evangéliumokban mindvégig, hogy Jézus az előtérbe, a központba állítja a Bibliát. Hogyan őrizhetjük meg magunkat bármiféle olyan elgondolástól, ami oda vezetne, hogy megkérdőjelezzük a Szentírás tekintélyét?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Amíg Jézus itt volt a földön, testben, ördögöket űzött (Lk 6:18), reményt adott a reménytelenségben élőknek (20-23. versek), bemutatta az embereknek, hogyan éljek meg az Isten szerinti *agapé* szeretetet (27-49. versek), meggyógyította a százados szolgáját (7:2-10), feltámasztotta egy özvegyaszony meghalt fiát (12-16. versek), lecsendesítette a vihart (8:22-25), megszabadította a gadarai ördöngöst (26-39. versek), meggyógyította a tizenkét éve vérfolyástól szenvedő nőt (43-48. vers), feltámasztotta Jairus meghalt kislányát (41-42. és 49-56. versek), sőt a már négy napja halott Lázárt is újból életre keltette (Jn 11:39-44). Persze ennél még sokkal többet is tett, de az emberek ennek ellenére küszködtek azzal, hogy elfogadják. „Még Krisztus tanítványai is csak lassan tanultak és értették meg a dolgokat. Noha szerették Őt és tisztelték jellemét, ingadozott a hitük azt illetően, hogy valóban Ő-e az Isten Fia. Gyakran utaltak az atyák hagyományaira és folyton félreértették beszédeit, ami szintén azt mutatja, hogy mennyire nehezen tudtak megszabadulni a babonáságtól” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 18. köt. 116. o.). A hit Isten ajándéka, de ezt az ajándékot az ember elutasíthatja, mégpedig azért, mert amint hallottuk a figyelmeztetést, Sátán valóban létezik, mint ahogy a nagy küzdelem is, és az ellenség mindent megtesz, hogy kételyeket és hitetlenséget ébresszen bennünk. Az üdvösséget Krisztus értünk vállalt tetteibe vetett hit által találjuk meg. Sátán tudja ezt, és éppen ezért mindent megtesz, hogy elfordítson a hittől. Szerencsére – és erre mindig emlékeznünk kell! – Jézus összehasonlíthatatlanul hatalmasabb, mint az ördög, és ha belé kapaszkodunk, Sátán nem győzhet le.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Mit válaszolnánk annak, aki megkérdezné: „Ha Jézus valóban erővel bír a természet világa felett, akkor miért hal meg annyi ember, még keresztény is a katasztrófákban?” A nagy küzdelem valósága hogyan illeszkedik a válaszba?
2. Soroljunk fel néhány okot arra, hogy miért hiszünk Jézusban és abban, amit a Biblia mond róla! Miért különösen fontos mindig észben tartani ezeket az érveket? A számtalan, nyomós indok dacára miért nem tudnak sokan könnyen hinni? Mi minden ébreszt kételyt az emberekben? Mi a kétely legyőzősének legjobb módja?
3. Amint ezen a héten is láttuk, Jézus gyarló embereket választott ki, hogy vele munkálkodjanak. Ebből kiindulva miért remélhetjük, hogy gyengeségeink ellenére Jézus minket is felhasználhat?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY: CSAK EGY

*„A füstre gyolcsot én adok,
talpig halotti-inget.”
Mezei András*

Vajon érdekli a Magasságot,
hogyan tudjuk elnyöszörögni
áhitatos magolmányainkat,
amiket hosszú percekhez kötünk
és akkor fejezünk be,
ha már - szerintünk - elégségesen
csurog belőle az illatos
áldozati méz.
És mégse leszünk se többek,
se jobbak.
Szívünk alatt tovább dideregnek
aprócska remények,
s az arcul ütött szeretet
tisztá lénye belerokkan.
Csak egy érdekli Őt.
Minden időben
egy és ugyanaz;
„Szeretsz-e engem?”